

SZLACHETNE POSTAWY JONATANA I DAWIDA

W 1 Księdze Samuela 18 czytamy o szlachetnej postawie jaką Jonatan, syn Saula, wykazał wobec Dawida. Jonatan był starszy od Dawida i był następcą tronu. On też mógł nienawidzić Dawida za popularność jaką Dawid miał w Izraelu, gdyż był dla niego zagrożeniem.

Zamiast tego, widzimy w jego sercu czystą miłość i szacunek do Dawida. A to oznacza, że Jonatan bardziej dbał o Bożą chwałę i dobro Izraela, niż o własne korzyści. W związku z tym, nie żywił zazdrości z którą borykał się Saul. Serce Jonatana przywarło do Dawida i dał Dawidowi królewską szatę, miecz i łuk, mówiąc tym samym: „Dając Dawidowi atrybuty władzy ogłaszam, że podporządkowuję mu się, gdyż on jest prawowitym następcą tronu (szata) i nigdy nie zamierzam przeciwko niemu walczyć (miecz i łuk)” (1Sm18:4).

Jonatan był wytwornym młodzieńcem. W 1 Księdze Samuela 14, czytamy o jego wierze w Boga, dzięki której pokonał Filistynów i widzimy jego całkowitą wolność od zazdrości i jego duchowe rozeznanie, kogo namaścił Bóg. To jest wspaniałe, gdy starszy brat potrafi rozpoznać namaszczenie nad młodszym bratem i umożliwić mu prowadzenie jego służby. Takim samym przykładem był Barnaba. W Dziejach Apostolskich 13:2 napisano, jak Bóg powołał Barnabę i Pawła do służby. Barnaba był zarówno starszy wiekiem i starszy w wierze od Pawła, a więc było rzeczą naturalną, że jego imię występuje jako pierwsze. Ale co się niebawem stało (werset 43)? Tutaj najpierw jest wymieniony Paweł, a dopiero potem Barnaba. Barnaba usunął się w cień, gdy zobaczył, że jego młodszy brat ma większe namaszczenie.

Jak potężną siłą byłby na ziemi Kościół Jezusa Chrystusa, gdyby było w nim więcej takich ludzi jak Jonatan i Barnaba, którzy nie są zazdrośni i nie szukają swego, lecz wyłącznie Bożej chwały i chętnie wspierają młodszych braci, którzy mają większe namaszczenie.

W 1 Księdze Samuela 24:4-5 widzimy szlachetną postawę Dawida darującego Saulowi życie, gdy Saul był na jego łasce. W rzeczywistości sumienie Dawida pozwoliło mu na odcięcie tylko małego rąbka szaty Saula, aby pokazać, że gdyby chciał, to mógł go zabić. Chociaż Saula doprowadziło to do łez, gdy o tym usłyszał, to po pewnym czasie znowu zaczął polować na Dawida (1Sm 26:21).

Jeśli zazdrość, gniew i nienawiść nie jest traktowana jako poważny grzech, to będzie nieustannie wracać, jak fale na plażę.

W 30 rozdziale 1 Księgi Samuela, Dawid znalazł się w trudnej sytuacji. Gdy on i jego ludzie poszli na wojnę, to do miasta w którym mieszkała jego rodzina wtargnęli Amalekici i je zniszczyli, a ludność wzięli do niewoli. Sytuacja była tak zła, że mężczyźni zaczęli płakać i obarczyć winą Dawida, chcąc go ukamienować (werset 6). Jednak dalej czytamy piękne słowa: „*ale Dawid pokładał ufność w Panu*” (werset 6). To jest dla nas przykład do naśladowania, nawet wtedy, gdy nasi przyjaciele obrócą się przeciwko nam.

I Dawid znowu pyta Pana i Pan każe mu ścigać Amalekitów i zapewnia go, że wszystko odzyska (werset 8). Jednak Dawid nie wiedział w którym kierunku ma się udać, aby odnaleźć Amalekitów. Tu można zobaczyć, jak cudownie prowadzi go Bóg, dzięki szczeremu aktowi dobroci, jaki okazał umierającej obcej osobie. Dawid i jego ludzie znaleźli na pustyni konającego Egipcjanina, którego nakarmili i napoili. Gdy ten odzyskał przytomność, to powiedział im, że został pozostawiony na pustyni przez Amalekitów, ponieważ był chory (1Sm 30:11-13).

To on był człowiekiem, który zaprowadził Dawida do Amalekitów. To nas uczy, że Bóg wynagradza tych, którzy są miłosierni dla nieznajomych. To dzięki temu Dawid znalazł i pokonał Amalekitów. Następnie trzykrotnie napisano, że „*Dawid odzyskał wszystko*”, co ukradli mu Amalekici (1Sm 30:18-20). To też jest piękny obraz Jezusa, który odzyskuje wszystko, czego pozbawił nas szatan!

Gdy zakończyła się bitwa i Dawid wracał do obozu, to nad potokiem Besor czekało 200 jego ludzi, którzy byli zbyt zmęczeni, aby pójść z Dawidem do walki. Lecz niektórzy źli i niegodziwi ludzie Dawida stwierdzili, że mienie zdobyte w walce nie powinno być dzielone z tymi, którzy nie walczyli. Tam również widzimy wielkie serca Dawida, gdy powiedział, że ci, którzy pozostali, aby pilnować łupów, mają dostać taką samą część jak ci, którzy poszli walczyć. I od tamtego dnia, stało się to prawem w Izraelu (1Sm 30:21-25).

Zac Poonen

Noble Attitudes of Jonathan and David / 07.05.2017